

1- Ben Şimdi am Dağı'nda, yüksek bir tepede, büyük bir am ağacının tepesinde...

Dördüncü Mektup

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَ إِنِّ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

سَلَامُ اللَّهِ وَ رَحْمَتُهُ وَ بَرَكَاتُهُ عَلَيْكُمْ وَ عَلَى إِخْوَانِكُمْ لِأَسِيْمًا ... الخ

Aziz kardeŐlerim!

Ben Şimdi am Dağı'nda, yüksek bir tepede, büyük bir am ağacının tepesinde bir menzilde bulunuyorum. İsten tevahhuş ve vuhuşa ünsiyet ettim. İnsanlarla sohbet arzu ettiğim vakit, hayalen sizleri yanımda bulur, bir hasbihal ederim, sizinle müteselli olurum. Bir mani olmazsa bir iki ay burada yalnız kalmak arzusundayım. Barla'ya dönsem arzunuz vechile sizden ziyade müştak olduğum Şifahî bir musahabe çaresini arayacağız. Şimdi bu am ağacında hatıra gelen iki  hatırayı yazıyorum.

Bu mektupta stad Hazretleri, am Dağı'nda derin bir yalnızlık içinde bulunduğu hâli anlatıyor. Fakat bu yalnızlık, sıradan bir inziva değildir. İnsanlardan uzaklaşmış; fakat hakikatte talebeleriyle, tefekkürle, Kur'ân hizmetiyle ve kâinatın diliyle ünsiyet kurmuŐtur. Yani zahiren yalnızdır; fakat manen kalabalık bir sohbet meclisinin içindedir.

Aziz kardeŐlerim! Ben Şimdi am Dağı'nda, yüksek bir tepede, büyük bir am ağacının tepesinde bir menzilde bulunuyorum.

Bu hitap, mektubun kuru bir bilgi aktarımı olmadığını gösterir. Üstad, talebelerine, Őefkatli bir ağabey ve manevî bir rehber gibi sesleniyor. "Aziz" kelimesi, onların hem kıymetini hem de kalbindeki yerini gösterir. Bu hitapta muhabbet, Őefkat ve ruhî yakınlık vardır.

Çam Dağı, yüksek bir tepe, tabiatın ortası ve insanlardan uzak bir yerdir. Bu yükseklik sadece maddî bir yükseklik değil, aynı zamanda tefekkürî bir hâli de hatırlatır. Sanki dünya gürültüsünden yukarı çıkmış, mahlûkat kitabını daha geniş bir nazarla okumaya başlamıştır.

Buradaki “menzil” büyük bir çam ağacının tepesidir. Bu hâl, Üstad’ın ne kadar sade, zahmetsiz ve dünyadan uzak bir hayat yaşadığını gösterir. Aynı zamanda kâinatla baş başa kalmış bir tefekkür insanının manzarasını verir.

İnsten tevahhuş ve vuhuşa ünsiyet ettim.

“İnsten tevahhuş...”

“İns” insan demektir; “tevahhuş” ise ürkmek, uzak durmak, vahşet hissetmek manasına gelir. Üstad burada “insanlardan ürker hâle geldim” demek istiyor. Fakat bu, insanlara düşmanlık değildir. Daha çok dünya ehlinin gürültüsünden, siyasî baskılardan, lüzumsuz konuşmalardan ve ruhu dağıtan kalabalıklardan uzaklaşma hâlidir.

“Ve vuhuşa ünsiyet ettim.”

“Vuhuş”, vahşi hayvanlar ve yabani mahlûklar demektir. “Ünsiyet etmek” ise alışmak, dostluk kurmak, yakınlık hissetmek manasına gelir. Yani Üstad, insan kalabalıklarından uzaklaşmış; dağdaki kuşlara, ağaçlara, hayvanlara, rüzgâra ve tabiata alışmıştır. Bu cümle, onun kâinatla kurduğu derin tefekkür bağına gösterir.

İnsanlarla sohbet arzu ettiğim vakit, hayalen sizleri yanımda bulur, bir hasbihal ederim, sizinle müteselli olurum.

Üstad her ne kadar yalnızlığı tercih etse de, tamamen sohbitsiz ve muhabbetten uzak değildir. İnsan ruhu ünsiyet ister; dost ister; hasbihal ister. Üstad da talebeleriyle görüşmeyi, onlarla konuşmayı, manevî dertleşmeyi arzu eder.

Üstad, talebeleri yanında olmasa bile onları hayalen yanında buluyor. Bu, aradaki bağı sadece fizikî beraberlik olmadığını gösterir. Kalpler arasında manevî bir irtibat vardır. Onlar uzakta olsalar bile, Üstad’ın hayalinde ve duasında onunla beraberdirler.

“Hasbihal”, gönülden gönüle konuşmak, samimi dertleşmek demektir. Üstad talebelerini hayalen yanında kabul edip onlarla içten bir sohbet yapıyor. Bu da onun talebelerine olan muhabbetini ve hizmet arkadaşlığı bağına gösterir. Burada kuru bir hocalık-talebelik ilişkisi değil, kalbî bir kardeşlik vardır.

“Müteselli olmak”, teselli bulmak demektir. Üstad Hazretleri yalnızlık içinde talebelerini düşünerek rahatlıyor, ferahlıyor, moral buluyor. Bu cümle çok dokunaklıdır. Çünkü Üstad, talebelerine sadece ders veren biri değildir; onların sadakatiyle, ihlasıyla ve hizmetteki sebatıyla teselli bulan bir rehberdir.

Bir mani olmazsa bir iki ay burada yalnız kalmak arzusundayım. Barla’ya dönsem arzunuz vechile sizden ziyade müştak olduğum şifahî bir musahabe çaresini arayacağız. Şimdi bu çam ağacında hatıra gelen iki üç hatırayı yazıyorum.

“Bir mani olmazsa bir iki ay burada yalnız kalmak arzusundayım.”

Üstad, orada bir müddet daha kalmak istediğini söylüyor. Bu yalnızlık onun için bir kaçış değil, bir tefekkür ve ruhî toparlanma hâlidir. Dağ, ağaç, sessizlik ve yalnızlık onun nazarında gaflet değil; marifetullah kapılarını açan bir ortamdır. Bu yüzden orada kalmak istemesi, Kur’ânî tefekkür için bir inziva arzusudur.

“Barla’ya dönsem...”

Barla, Üstad’ın talebeleriyle irtibat kurduğu ve Risale-i Nur hizmetinin inkişaf ettiği mühim bir merkezdir. “Barla’ya dönsem” ifadesi, zahirî yalnızlığın geçici olduğunu gösterir. Üstad, vakti gelince tekrar talebeleriyle görüşmeyi, hizmete dair sohbet etmeyi düşünmektedir.

“Arzunuz vechile...”

Bu ifade, “sizin isteğiniz doğrultusunda” demektir. Üstad talebelerinin arzusunu dikkate alıyor. Bu da onun meşverete, kardeşlerinin hissiyatına ve talebelerinin muhabbetine verdiği değeri gösterir. Kendisi büyük bir rehber olduğu hâlde, talebelerinin arzusunu nazara alıyor.

“Sizden ziyade müştak olduğum...”

Burada çok latif bir muhabbet var. Talebeleri Üstad’ı görmeyi arzu ediyorlar; fakat Üstad “Ben sizden daha fazla müştakım” diyor. Yani “Siz beni ne kadar özlüyorsanız, ben sizi daha fazla özleyorum” manası vardır. Bu cümle, aralarındaki manevî sevginin tek taraflı olmadığını gösterir.

“Şifahî bir musahabe çaresini arayacağız.”

“Şifahî musahabe”, yüz yüze konuşma, karşılıklı sohbet etme demektir. Üstad, Barla’ya döndüğünde talebeleriyle doğrudan görüşmenin bir yolunu arayacağını söylüyor. Burada mektup yoluyla haberleşmenin yetmediği, kalbî sohbetin ve yüz yüze dersin ayrı bir tesiri olduğu anlaşılır.

“Şimdi bu çam ağacında hatıra gelen...”

Üstad, bulunduğu yerin sadece bir konaklama mekânı olmadığını, aynı zamanda tefekkürlerin doğduğu bir mahal olduğunu gösteriyor. Çam ağacının tepesinde, sessizlik içinde bazı manalar kalbine gelmiştir. Bu, Risale-i Nur’daki birçok hakikatin kâinat kitabı okunurken doğduğunu hatırlatır.

“İki üç hatırayı yazıyorum.”

“Hatıra gelen şeyler” burada sıradan düşünceler değildir. Tefekkürden süzülen, kalbe doğan, ibret ve hikmet taşıyan manalardır. Üstad bunları talebeleriyle paylaşmak istiyor. Çünkü onun yalnızlığı bile hizmetten kopuk değildir; dağdaki tefekkürü de mektuba dönüşür, mektup da talebelerin imanına kuvvet verir.

Bu parçada Üstad Hazretleri’nin üç hâli birden görünür: Dünyanın gürültüsünden uzaklaşan bir inziva hâli, kâinatla ünsiyet eden derin bir tefekkür hâli ve talebelerini hayalen yanında bulacak kadar kuvvetli bir manevî kardeşlik hâli. O, insanlardan uzaklaşmış görünür; fakat hakikatte Kur’ân’la, kâinatla, talebeleriyle ve iman hizmetiyle daha derin bir beraberlik içindedir.